

usnesení, že jest dovolací rekurs proti němu přípustný, byl oprávněn, aby otázku přípustnosti dovolacího rekursu řešil později samostatně a odchylně od právního názoru v poučení o opravném prostředku stěžovateli sděleného. Poněvadž v dovolacím rekursu stěžovatelově jak podle jeho obsahu, tak i podle konečného návrhu šlo jen o výši výživného ze zákona, byl dovolací rekurs ten právem rekursním soudem odmítnut, když jej neodmítl podle § 39, odst. 1, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. první soud.

Čís. 16975.

Neúčinnost rozhodčího výroku lze uplatňovati jak žalobou podle § 596 c. ř. s., tak i námitkou.

K návrhu na povolení exekuce podle výroku vydaného rozsudím povolaným úmluvou stran podle § 577 c. ř. s. nutno připojiti také úmluvu o rozsudím.

(Rozh. ze dne 9. června 1938, R II 181/38.)

Vymáhající věřitelka navrhla, aby jí byla podle výroku rozhodčího soudu, skládajícího se z vrchního rozhodce Jana H. jako předsedy a rozhodců ing. A. a F., a podle výpisu 326/32 z rejstříku ze dne 21. prosince 1937, a podle výpisu 326/38 z rejstříku krajského soudu civilního v B. ze dne 3. února 1938 povolena mobilární exekuce k vymožení vykonatelné pohledávky 245.000 Kč s přísl. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Opírá-li se návrh na povolení exekuce o rozhodčí výrok, vydaný v řízení podle §§ 577 a dalších c. ř. s., nutno k němu připojiti i smlouvu o rozsudím, buď v prvopisu, neb ověřeném opisu jako důkaz, že jest tu skutečně smlouva o rozsudím mezi smluvci uvedenými v rozhodčím nálezu a exekučním návrhu. Rozhodčí výrok jest exekučním titulem jen pro a proti těm smluvcům, kteří ujednali smlouvu o rozsudím. Listinný doklad o tom jest nutnou podmínkou povolení exekuce. V souzeném případě vymáhající věřitelka takovéto listiny nepředložila. Exekuce nemohla proto býti povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Výrok rozsudích povolaných k rozsouzení sporu na základě úmluvy o rozsudím podle § 577 c. ř. s. má podle § 594 c. ř. s. mezi smluvci ovšem účinek pravoplatného soudního rozsudku a jest exekučním titulem podle § 1 č. 16 ex. ř.

Než přes to nelze výrok ten, i když jest opatřen podle § 594, odst. 2, c. ř. s. doložkou pravoplatnosti a vykonatelnosti, co do jeho účinnosti srovnávati plně s pravoplatným soudním rozsudkem. Soudy zřizují

a soudce jmenují povolání k tomu orgánové na základě výsostního práva státu podle platných o tom zákonů, jež jsou všeobecně známé. Oprávnění k rozsouzení sporu takto ustanovenými soudci má tudíž svůj základ v zákonech, jež důsledkem všeobecné známosti o závaznosti nemusí býti zvlášť osvědčovány, když se na základě soudních rozhodnutí, jež tvoří podle § 1 ex. ř. exekuční titul, žádá o povolení exekuce.

Jinak jest tomu při výrocích vydaných rozsudími, povolanými k rozsouzení sporu úmluvou smluvců podle § 577 c. ř. s. Tu není základem pro oprávnění určitých osob k rozsouzení sporu zákon, nýbrž soukromá úmluva, kterou smluvci přejímají závazek nevznášeti spor na příslušný soud státní a přenášejí řešení sporu na soudce soukromé, čímž se zřikají ochrany práva poskytované soudy zřízenými státem. Vědomosti o této smlouvě a jejím obsahu lze nabýti jen ze smlouvy samé. Soud exekuci povolující jest povinen z úřadu zkoumati, zdali rozhodnutí, o něž se exekuční návrh opírá, jest skutečně některým z exekučních titulů, vyjmenovaných v § 1 ex. ř. nebo v jiných zákonech. Pro rozřešení této otázky jest proto také důležité, zdali rozhodnutí bylo skutečně vydáno úřady nebo osobami k tomu oprávněnými, neboť to jest zákonným předpokladem, aby rozhodnutí bylo exekučním titulem. O soudcích státem ustanovených jest to známo již ze zákona, nikoli však o rozsudích ustanovených podle úmluvy smluvců o rozsudím. Rozsudí, kteří rozhodli spor na základě neplatné nebo formálně vadné úmluvy (§ 577 c. ř. s.), nejsou oprávněni k rozhodování sporu, jejich výrok jest výrokem soukromých osob, nemajícím právního účinku, a není exekučním titulem. Tomu názoru nasvědčuje i zodpovězení otázek min. spravedl. ze dne 3. prosince 1897, č. 45 Věstníku, k § 1 ex. ř., kde v odstavci č. 3 se praví, že smíry uzavřené před rozhodčími soudy, které byly povolány p l a t n o u úmluvou o rozsudích k rozhodnutí dotyčné právní věci, jsou exekučními tituly. Tím, že rozhodci sami řešili otázku o svém oprávnění k rozhodování v rozhodčím výroku, není otázka ta pravoplatně rozřešena, neboť její řešení náleží řádným soudům. Výrok rozhodců v té příčině nenabude účinnosti, dokud řádným soudem nebylo pravoplatně vysloveno, že úmluva o rozsudím jest platná čili nic, neboť smluvci mohou uplatňovati neúčinnost rozhodčího výroku nejen žalobou podle § 596 a násl. c. ř. s., ale i námitkou, jak plyne ze zprávy komise poslanecké sněmovny (str. 55), podle níž byl původní nadpis § 595 c. ř. s. vládní osnovy »Aufhebung« zaměněn slovem »Unwirksamkeit« proto, aby byla zachována obojí cesta procesní, útočná i obranná.

Z toho vyplývá, že jest nutné, aby k exekuční žádosti byla podle § 54 č. 3 ex. ř. připojena také úmluva o rozsudím. Nestalo-li se tak, jest exekuční návrh věcně vadný a nelze mu vzhověti.

Námitka stěžovatelů, že z pouhé písemné úmluvy nelze si utvořiti bezpečný závěr, že úmluva jest platná, jest neodůvodněna, neboť exekuce se povoluje podle § 3, odst. 2, ex. ř. bez předcházejícího ústního jednání a bez slyšení odpůrce, leda by bylo v zákoně tom něco jiného

nařízeno. Stačí proto, když soud exekuci povolující, otázku, zda jest tu písemná úmluva o rozsudím, jež opravňovala rozsudí k vydání do-
tčeného výroku, posoudí pouze na základě přiložené úmluvy o rozsudi-
m a na základě jejího právního výkladu.

Pokud soud exekuci povolující jest oprávněn a povinen zkoumati také, zda i z jiných důvodů podle § 595 c. ř. s. jest výrok rozsudích neúčinný, netřeba tu řešiti, poněvadž v souzené věci o to nejde.

Čís. 16976.

Důkazy ve smyslu § 396 c. ř. s. nejsou jen ony důkazy, které do-
stavivší se strana nabízí o skutkových okolnostech, obsažených přímo
v žalobě, nýbrž jsou jimi všechny důkazy, které má soud po ruce a jež
si nemusí teprve obstarávat. Za uvedené podmínky jsou jimi i listiny,
jimiž žalobce odůvodňuje žádost o povolení práva chudých, a soud může
jich užít i za podklad svého volného uvážení podle § 273 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. června 1938, Rv II 903/37.)

Žalobkyně se na žalovaném domáhala žalobou zaplacení náhrady
škody podle § 1328 obč. zák., tvrdíc v žalobě, že tím, že ji žalovaný
přiměl trestným činem, lstí a zneužitím jeho poměru k ní k tomu, aby
mu dovolila mimomanželskou soulož, a že ji zneuctil, se zmenšila její
naděje na zaopatření a provdání se a že by mohla býti vyrovnána mož-
nost jejího provdání se jedině přiměřeným věnem, aby se mohla posta-
viti na roveň sňatkovým vyhlídkám zachovalé dívky, která snad nemá
věna, že žalovaný jest synem zámožného otce, kterému náleží hostinec
a dva domy, takže zažalovaná částka hledíc na poměry žalovaného a
na poměry žalobkyně je přiměřená. Ježto žalovaný nepodal ve stano-
vené lhůtě žalobní odpověď, navrhla žalobkyně, aby byl vydán rozsudek
pro zmeškání a žalovaný odsouzen k zaplacení zažalované částky.
Zároveň žádala žalobkyně v žalobě o povolení práva chudých, připojivši
potřebné listiny. N i ž š í s o u d y přisoudily žalobkyni jen 6.000 Kč
s přísl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobkyninu.

D ů v o d y:

S hlediska všech dovolacích důvodů vytýká dovolatelka především,
že nemělo býti přihlíženo v otázce přiměřenosti požadované náhrady
škody podle § 1328 obč. zák. k tomu, že žalobkyně požívá práva chu-
dých. Tato výtku neobstojí. Jde o rozsudek pro zmeškání žalovaného
podle § 398 c. ř. s. a bylo proto podle § 396 c. ř. s. jenž platí i v pří-
padě § 398 c. ř. s., pokládati přednes dostavivší se strany o skutko-